

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **POMONA Těšetice a.s.**, se sídlem Těšetice 171, 671 61 Těšetice, IČ: 255 21 543, zastoupen JUDr. Milošem Jirmanem, advokátem, se sídlem Nádražní 600/21, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 7. 2019, č.j. 17167/2019-MZE-11181,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 7. 2019, č.j. 17167/2019-MZE-11181 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2019, č.j. 64907/2018-MZE-17222 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byly žalobci podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), odejmuty dotace reg. č. 5758/2016-17220Do ve výši 1.066.000 Kč a reg. č. 1327/2016-17220Do ve výši 319.800 Kč, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nerespektoval základní zásady správního řízení vyplývající z ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že dotace mu byly poskytnuty na základě úplných podkladů, když v žádostech o poskytnutí dotací v souladu se závaznými vzory uvedl pravdivě veškeré požadované skutečnosti. Vyplacené finanční prostředky pak dne 16. 12. 2016 přijal a následně použil k určenému účelu. Následně byla provedena

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

kontrola, kterou bylo zjištěno, že účel dotace byl realizován v souladu se Zásadami, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotací pro rok 2016 (dále jen „Zásady“), a nebyly nalezeny žádné závady. Rozhodnutí o poskytnutí dotaci tak v něm založila legitimní očekávání, že byly jeho žádosti správně vyhodnoceny, když mu byly v souladu se závaznými pravidly a předpisy dotace poskytnuty, vyplaceny a následně i kontrolovány. Správní orgány tak nešetřily jeho práva nabytá v dobré víře.

- [3] Žalobce dále namítal, že žalovaný dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům. Namítala, že žalovaný dospěl k chybnému závěru, že žalobce v rozhodné době nesplňoval podmínky pro poskytnutí podpory stanovené „Zásadami“, neboť z pravidel vztahujících se na dotace poskytnuté žalobci vyplývalo, že tyto dotace mohly být poskytnuty pouze žadateli, který byl mikro, malým nebo středním podnikem, resp. že dotace nemohly být poskytnuty tzv. velkému podniku, kterým je žalobce. Žalobce s odkazem na Zásady, na ustanovení § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, na nařízení Komise (EU) č. 702/2014 ze dne 25. června 2014 a na ustanovení § 1, § 2 a § 2d zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, dovodil, že na příjemce dotací z dotačních programů 1.R a 1.I se nevztahuje definice mikropodniků, malých a středních podniků obsažená v příloze č. 1 nařízení Komise (EU) č. 702/2014. Subjekt dotace byl v části B Zásad vymezen jako podnikatel dle ustanovení § 420 občanského zákoníku podnikající v zemědělské výrobě. Rovněž dle obecných podmínek části A Zásady lze dotaci poskytnout osobě, která splňovala podmínky odst. 1 a podmínky jednotlivých programů; odkaz na definici mikropodniků atd. tedy chybí. Dále uvedl, že účel předmětných dotačních programů sice odkazoval na čl. 14 nařízení Komise (EU) č. 702/2014, avšak ani toto ustanovení výslovně na přílohu č. 1 obsahující definici mikropodniků neodkazuje. Splnění podmínek dle kapitoly I nařízení má vliv na vynětí z oznamovací povinnosti, nikoliv na vymezení příjemce dotace. Dále uvedl, že sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přijal názor žalobce, že omezení žadatele na určitý typ podniku explicitně ze Zásad nevyplyvá. Žalobce proto odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je poskytovatel dotace povinen vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem. Nedostatky podmínek tak dle žalobce nemohou jít k jeho tíži jako příjemci dotací. Napadené rozhodnutí pak dle žalobce dále odporuje ustanovení § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel ve spojení s odst. 1 písm. c) téhož ustanovení.
- [4] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [5] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Žalovaný namítal, že vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce. Uvedl, že úkon správního orgánu se v právní sféře žalobce doposud nijak negativně neprojevil. Žalobou napadeným rozhodnutí totiž bylo pouze konstatováno, že rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo vydáno v rozporu s právem EU. Přestože by bylo v daném případě žádoucí, aby byla vyplacená dotace žalobcem vrácena, neboť k jejímu poskytnutí vůbec nemělo dojít, s odkazem na ustanovení § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel nebylo vydáno rozhodnutí o uložení povinnosti vrátit dotaci. Napadené rozhodnutí se tak nedotklo žádného rozhodnutí vydaného v řízení o poskytnutí dotace, a to ani formálně (žádné z nich nebylo formálně zrušeno), ani materiálně (právní následky jimi vyvolané – vyplacení dotace – nadále trvají).

- [6] K žalobní námitce týkající se legitimního očekávání a dobré víry žalovaný uvedl, že legitimní očekávání nebylo napadeným rozhodnutím zpochybňováno. Dle názoru žalovaného případná dobrá víra příjemce v oprávněnost čerpání dotace, není relevantní, neboť ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel postihuje existenci objektivního stavu neoprávněného přiznání dotace bez ohledu na případné zavinění na straně jejího příjemce. Rovněž ani skutečnost, že kontrola neprokázala žádné závady, není relevantní, neboť předmětem řízení o odnětí dotace v daném případě nebylo porušení dotačních podmínek, ale zkoumání, zda dotace měla být vůbec poskytnuta. K učinění závěru o tom, že rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo vydáno v rozporu s právem EU, je příslušný pouze poskytovatel dotace.
- [7] K žalobní námitce ohledně nesprávných skutkových a právních závěrů žalovaný odkázal na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že z čl. 1 odst. 1 písm. a) bod i) kapitoly I nařízení Komise (EU) č. 702/2014, na který odkazuje čl. 14 tohoto nařízení, vyplývá, že podpora se použije pouze ve prospěch mikro, malých a středních podniků působících v oblasti zemědělské prvovýroby. Velký podnik tak nemůže být způsobilým příjemcem podpory poskytované na základě čl. 14 nařízení Komise (EU) č. 702/2014. Žalovaný následně odkázal na Smlouvu o fungování Evropské unie s tím, že podpora poskytnutá velkému podniku byla neslučitelná s vnitřním trhem a tedy nedovolená podle čl. 107 odst. 1 SFEU.
- [8] Žalovaný dále k odkazované judikatuře Nejvyššího správního soudu uvedl, že je nepřiléhavá na situaci žalobce, neboť souvisí s předvídatelností postupu poskytovatele při případném zpětném vymáhání dotace, což není tento případ. Uvedl, že námitka týkající se nejednoznačnosti Zásad, kterou nelze přičítat k tíži příjemce dotace, by byla relevantní pouze v případě, že by byly dotace odnímány podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, tj. pro neúplnost nebo nepravdivost údajů, na jejichž základě byla dotace poskytnuta. V takovém případě by bylo nutné hodnotit, zda neúplné údaje poskytl příjemce dotace záměrně nebo proto, že dotační podmínky nebyly srozumitelné či jasné.
- [9] V prvním doplnění vyjádření žalovaný odkázal na dva dokumenty, konkrétně „Státní podpora – Česko, Výzva k podání připomínek podle čl. 108 odst. 2 SFEU, zveřejněného v Úředním věstníku EU, 19. 2. 2021, C 60/39“ a „Státní podpora – Česká republika, rozhodnutí Evropské komise ze dne 12. 1. 2021, C(2021) 41 final“. Tyto dle žalovaného prokazují, že v době poskytnutí podpory žalobci nebylo možné poskytovat předmětnou podporu velkým podnikům, neboť podpora nebyla notifikována podle čl. 108 odst. 3 SFEU.
- [10] Ve druhém doplnění vyjádření žalovaný uvedl, že před Městským soudem probíhá několik obdobných řízení s tím, že dne 28. 4. 2021 vydal zdejší soud rozsudek ve věci sp.zn. 14A 148/2019, kterým podanou žalobu zamítl.
- [11] Při ústním jednání před soudem konaném dne 23. 6. 2021 obě strany setrvaly na svých stanoviscích.
- [12] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [13] Žalobkyni byly poskytnuty dotace v rámci dotačního programu 1.R „Podpora restrukturalizace ovocných sadů“ a 1.I „Podpora vybudování kapkové závlahy“. Jednalo se

o dotace ve výši 1.066.000 Kč dle rozhodnutí reg. č. 5758/2016-17220Do ze dne 2. 12. 2016 a dotaci ve výši 319.800 Kč dle rozhodnutí reg. č. 1327/2016-17220Do ze dne 1. 12. 2016.

- [14] Žalovaný zahájil dne 6. 11. 2018 řízení o odnětí dotace podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel, protože při administrativní kontrole zjistil, že dotace neměla být vůbec vyplacena. Žalobce ve vyjádření ze dne 9. 11. 2018 uvedl, že při zpracování žádosti postupoval v souladu s dotačními pravidly programu 1.R a 1.I, což bylo správním orgánem potvrzeno v rozhodnutích o poskytnutí dotace.
- [15] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 16. 1. 2019, č.j. 64907/2018-MZE-17222, rozhodl žalovaný o odnětí předmětných dotací. Důvodem odnětí bylo poskytnutí podpory v rozporu se Zásadami, které byly vydány pod č.j. 41176/2015-MZE-17251. Žalovaný měl za to, že vyplacená podpora měla povahu veřejné podpory dle čl. 107 SFEU, kterou bylo možné poskytnout pouze mikropodnikům nebo malým a středním podnikům dle čl. 1 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 14 nařízení Komise (EU) č. 702/2014. Dle žalovaného žalobce podmínky stanovené nařízením nesplňoval. Správní orgán z obchodního rejstříku a sbírky listin zjistil, že žalobce byl tzv. propojeným podnikem ve smyslu čl. 3 odst. 3 přílohy č. 1 nařízení Komise (EU) č. 702/2014 se společností AGRO – Měřín, a.s., IČ: 494 34 179, protože tato společnost byla v rozhodné době většinovým vlastníkem žalobce. Průměrný přepočtený počet zaměstnanců žalobce v rozhodném období byl 85, v případě společnosti AGRO – Měřín, a.s. pak 312. Dále žalovaný uvedl, že členy holdingu AGRO – Měřín, a.s. jsou i další společnosti, nicméně sama skutečnost o počtu zaměstnanců společností AGRO – Měřín, a.s. a žalobce, který v součtu přesahuje 250, postačuje k závěru o tom, že žalobce jakožto člen holdingu byl v době poskytnutí podpory velkým podnikem (čl. 2 bod 26 nařízení ve spojení s čl. 2 a 3 přílohy č. 1 tohoto nařízení). K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že tento v rozhodné době objektivně nesplňoval podmínky pro poskytnutí podpory stanovené Zásadami; nebyl tak oprávněným příjemcem a na vyplacení podpory mu tak nemohl vzniknout nárok.
- [16] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém uváděl obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [17] Žalobou napadeným rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 11. 7. 2019, č.j. 17167/2019-MZE-11181, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr uvedl, že SFEU je mezinárodní smlouvou mající přednost před zákonem dle čl. 10 Ústavy. Dotace mají charakter státní podpory dle čl. 107 a 108 SFEU, proto se tato pravidla použijí vždy, bez ohledu na to, zda na ně výslovně odkazuje zákon o zemědělství nebo zásady vydané podle ustanovení § 2d tohoto zákona. Z čl. 107 odst. 1 SFEU vyplývá, že státní podpory jsou obecně zakázány, s výjimkou případů výslovného povolení. Podpory slučitelné s vnitřním trhem EU jsou vymezeny mimo jiné v nařízení Komise (EU) č. 702/2014, které v čl. 14 stanoví, že podpora na investice do hmotného nebo nehmotného majetku v zemědělských podnicích, která souvisí se zemědělskou prvovýrobou, je slučitelná s vnitřním trhem, pokud splňuje podmínky dle kapitoly I nařízení. Z ustanovení čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I nařízení pak vyplývá, že nařízení upravuje podporu ve prospěch mikropodniků, malých a středních podniků působících v oblasti zemědělské prvovýroby. To znamená, že podpora velkého podniku je neslučitelná s vnitřním trhem, a je tedy nedovolená pro rozpor s čl. 107 odst. 1 SFEU, neboť její poskytnutí takovému podniku nepřipouští ani SFEU ani nařízení č. 702/2014, ledaže by taková podpora byla úspěšně notifikována ve smyslu čl. 108 odst. 3 SFEU,

k čemuž však dosud nedošlo. Ministr dále doplnil, že vyloučení dotace pro velké podniky lze dovodit i z čl. 8 písm. g) části A Zásad, resp. z předmětu dotace v rámci dotačního programu. Připustil, že žalobce má sice pravdu v tom, že z jím zmiňovaných ustanovení Zásad skutečně omezení žadatele na určitý typ podniku explicitně nevyplývá, toto omezení lze však s odkazem na výše uvedené a na čl. 14 nařízení č. 702/2014, na který Zásady přímo odkazují, dovodit.

- [19] Ministr se dále neztotožnil s námitkou žalobce, podle níž z čl. 14 nařízení č. 702/2014 vyplývala pouze výjimka z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU, nikoli vymezení příjemce dotace. Dle ministra formulace uvedeného článku obsahuje nejen výjimku z oznamovací povinnosti, ale i podmínku, aby podpora byla slučitelná, a to odkazem na kapitulu I, jejíž součástí je i čl. 1 odst. 1 písm. a), z něhož žalovaný omezení na určité typy podniků správně dovodil.
- [20] Ministr konstatoval, že z ustanovení § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel nevyplývá nemožnost rozhodnout samostatně o odnětí dotace. Naopak poskytovatel dotace musí při splnění podmínek dle ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona o odnětí dotace rozhodnout.
- [21] Dobrou víru žalobce nepovažoval ministr za rozhodnou, neboť ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel postihuje objektivní stav spočívající v neoprávněném čerpání dotace, a to bez ohledu na případě zavinění na straně jejího příjemce. Nezkoumá-li se případné zavinění příjemce dotace, tak se dle ministra nezkoumá ani jeho případná dobrá víra při přijímání dotací.
- [22] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [23] Soud nejprve považuje za vhodné konstatovat, že (jak správně podotkl ve svém druhém doplnění vyjádření žalovaný), zdejší soud se již obsahově obdobnou žalobou zabýval. Rozsudkem ze dne 28. 4. 2021, č.j. 14A 148/2019-65, byla zamítnuta žaloba společnosti ÚSOVSKO AGRO s.r.o., IČ: 253 98 848, směřující proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 7. 2019, č.j. 18346/2019-MZE-11181, kterým byly dle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel pravomocně odejmuty dotace poskytnuté této společnosti ze stejných dotačních programů, jako byly poskytnuty nynějšímu žalobci. S ohledem na to, že napadená rozhodnutí v obou věcech stojí na stejných právních závěrech a že podané žaloby obsahují velmi podobné žalobní námítky, jakož i s ohledem na to, že proti rozsudku 14. senátu zdejšího soudu nebyla podána kasační stížnost, tak soud neshledal důvodu odchýlit se od závěrů vyslovených v odkazovaném rozsudku.
- [24] Podle čl. 8 písm. g) části A Zásad jsou dotační programy a podprogramy 1.I.a, 1.R. poskytovány v souladu s nařízením Komise (EU) č. 702/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie prohlašují určité kategorie podpory v odvětvích zemědělství a lesnictví a ve venkovských oblastech za slučitelné s vnitřním trhem.
- [25] Podle čl. 14 odst. 1 nařízení Komise (EU) č. 702/2014 je podpora na investice do hmotného nebo nehmotného majetku v zemědělských podnicích, která souvisí se zemědělskou prvovýrobou, slučitelná s vnitřním trhem ve smyslu čl. 107 odst. 3 písm. c) Smlouvy a je

vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy, pokud splňuje podmínky stanovené v odstavcích 2 až 14 tohoto článku a v kapitole I.

- [26] Podle čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I nařízení se toto nařízení použije na tyto kategorie podpor: podpora ve prospěch mikropodniků a malých a středních podniků (MSP) působících v odvětví zemědělství, jmenovitě v zemědělské prvovýrobě.
- [27] Podle čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU mohou být za slučitelné s vnitřním trhem považovány podpory, které mají usnadnit rozvoj určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí, pokud nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem.
- [28] Městský soud nejprve zkoumal, zda byly dané dotace omezeny pouze na mikropodniky, malé a střední podniky.
- [29] Ze závěrečných ustanovení části A Zásad, konkrétně z čl. 8 písm. g) vyplývá vázanost programů 1.I. a 1.R podmínkami stanovenými v nařízení. Jde o pouhé prohlášení, nařízení je aktem, který je přímo účinný, tj. bez dalšího zavazuje jak orgány veřejné moci, tak soukromé osoby. Nařízení vymezuje, které druhy zemědělské podpory jsou slučitelné s vnitřním trhem EU. Ustanovení čl. 14 odst. 1 nařízení za tímto účelem stanoví, že podpora na investice do hmotného nebo nehmotného majetku v zemědělských podnicích je slučitelná s vnitřním trhem, pokud splňuje podmínky stanovené v kapitole I nařízení. Dle čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I se nařízení vztahuje na podporu mikropodniků, malých a středních podniků působících v zemědělství. To znamená, že pouze podpora těchto podniků je souladná s vnitřním trhem.
- [30] Městský soud následně zjišťoval, zda takto vymezené dotační podmínky odpovídají požadavkům, které na srozumitelnost dotačních podmínek klade Nejvyšší správní soud.
- [31] Žalobce odkazoval na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu, neuvedl však žádné konkrétní rozhodnutí. Městský soud má za to, že žalobce měl na mysli rozsudek ze dne 29. 9. 2020, č.j. 3 Afs 22/2019-52, bod 29: „*Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že povinností poskytovatele dotace bylo vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010 – 81, č. 2243/2011 Sb. NSS).*“ Tento rozsudek se týká srozumitelnosti monitorovacích indikátorů zkoumaných při hodnocení, zda byla porušena rozpočtová kázeň. Závěry Nejvyššího správního soudu však lze zobecnit a vztáhnout na podmínky pro poskytnutí dotace, tedy na Zásady.
- [32] Příjemce dotace je vymezen v části B zásad v rámci programů 1.I a 1.R jako podnikatel dle ustanovení § 420 občanského zákoníku podnikající v zemědělské výrobě. Potud soud souhlasí se žalobcem, že Zásady výslovně dotaci nepodmiňují velikostí podniku. Zásady je však nezbytné číst jako celek. V závěrečných ustanoveních části A, která upravuje obecné podmínky pro poskytování dotací, je v čl. 8 písm. g) uvedeno, že dotační programy jsou poskytovány v souladu s nařízením. V obou dotačních programech je navíc v předmětu dotace uvedeno, že dotace je poskytována v souladu s čl. 14 nařízení, který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I stanovující požadavek na velikost podniků. Toto nepřímé vymezení subjektu dotace snižuje přehlednost dotačních podmínek a vyžaduje od žadatele četbu dalšího předpisu. Nejedná se však o vadu, která by působila nepředvídatelnost dotačního procesu ve smyslu výše citovaného rozhodnutí. Žalobce byl s to podmínky

dotace dohledat, byť se zvýšeným úsilím. Zároveň tak jde o podmínku, která byla dostatečně určitá ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 Afs 90/2012-33.

- [33] Pro úplnost městský soud uvádí, že čl. 14 odst. 1 nařízení nelze vykládat tak, že splnění podmínek se týká pouze oznamovací povinnosti. Z dikce tohoto ustanovení plyne, že podpora zemědělské prvovýroby je slučitelná s vnitřním trhem a je vyňata z oznamovací povinnosti, splňuje-li podmínky uvedené v kapitole I nařízení. To znamená, že s vnitřním trhem je ve smyslu čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU slučitelná pouze podpora mikropodniků, malých a středních podniků dle čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I nařízení.
- [34] Městský soud proto názoru žalobce nepřisvědčil.
- [35] Podle ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu šetří správní orgán práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.
- [36] Podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel může být řízení o odnětí dotace nebo návratné finanční výpomoci zahájeno, došlo-li po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci ke zjištění, že rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci bylo vydáno v rozporu se zákonem nebo právem Evropské unie.
- [37] Podle ustanovení § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel bylo-li rozhodnuto o odnětí dotace nebo návratné finanční výpomoci z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. a) a c), není možné uložit vrácení dotace nebo její části nebo předčasné vrácení návratné finanční výpomoci nebo její části, která již byla příjemci z účtu státního rozpočtu odeslána.
- [38] Podle ustanovení § 2 soudního řádu správního ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
- [39] Mezi účastníky soudního řízení je sporné, zda žalovaný postupoval v rozporu s obecnými zásadami činnosti správních orgánů, když rozhodl o odnětí dotace. Městský soud proto nejprve posuzoval, zda žalobce byl v dobré víře dle ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, a následně zkoumal, zda žalovaný do legitimního očekávání žalobce zasáhl.
- [40] Žalovaný vydal dvě rozhodnutí o poskytnutí dotace, kterými vyhověl žádostem žalobce o dotace v rámci programů 1.R a 1.I. Žalobce se mohl důvodně spolehnout na zákonnost těchto rozhodnutí, protože žalovaný je orgánem, který dle ustanovení § 2d odst. 2 zákona o zemědělství vydal Zásady, tj. byl důkladně obeznámen s jejich obsahem. Žalovaný byl též dle ustanovení § 3 odst. 1 in fine zákona o zemědělství povinen žalobce upozornit na to, že nesplňoval podmínky pro poskytnutí dotace. Žalovaný žalobce nevyrozuměl. Žalobce navíc nezastíral, že byl velkým podnikem, jak vyplývá z obsahu podaných žádostí o poskytnutí dotace. Žalovaný tedy věděl, že žalobce nebyla mikropodnikem, ani malým či středním podnikem ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I nařízení, a přesto rozhodl o přiznání dotace.
- [41] Následně však po administrativní kontrole žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl o odnětí dotace dle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel pro rozpor s právem EU. Pro posouzení této žalobní námitky je však zásadní, že toto rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

nezaložilo povinnost vyplacené dotace vrátit. Dotace byly žalobci již v plné výši vyplaceny na bankovní účet, což je doloženo výpisem z účtu přiloženým k žalobě (16. 12. 2016 částky 1.066.000 Kč a 319.800 Kč). V takovém případě lze sice rozhodnout o odnětí dotace, avšak po žalobci nelze dle ustanovení § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel žádat vrácení vyplacené dotace.

- [42] Městský soud je přesvědčen, že dobrá víra žalobce v zákonné poskytnutí dotace, jakož i ochrana jeho vlastnického práva dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod napadeným rozhodnutím nebyla dotčena. Napadené rozhodnutí nijak nemění právní postavení žalobce, a jako takové nezasahuje do jeho ústavně zaručeného práva na ochranu majetku. Námitky o rozporu se zásadou legitimního očekávání jako majetkového práva bude žalobce moci uplatnit v případném řízení, jehož předmětem bude vrácení již poskytnutých prostředků. Napadené rozhodnutí se však vrácení již poskytnutých prostředků přímo netýká.
- [43] Městský soud pro úplnost dodává, že žalovaný nepochybil, když napadené rozhodnutí vydal. Žalovaný shledal rozpor rozhodnutí o poskytnutí dotace s právem EU, čímž byla naplněna hypotéza (předpoklad) ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel. V důsledku naplnění hypotézy byl žalovaný oprávněn rozhodnout o odnětí. Slovo „může“ dle ustanovení § 15 odst. 1 rozpočtových pravidel zakládá kompetenci správního orgánu zahájit řízení o odnětí. Nejedná se o zakotvení volného uvážení. Žalovaný byl povinen řízení o odnětí dotace zahájit (shodně rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 12. 1999, č. j. 30 Ca 145/99). Ustanovení § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel navíc předpokládá situaci, kdy správní orgán rozhodne o odnětí dotace kvůli rozporu jejího poskytnutí s právem EU, ale nebude moci uložit vrácení dotace, která již byla vyplacena na účet příjemce.
- [44] Městský soud proto rozhodl, že napadeným rozhodnutím nebylo zasaženo do majetkových práv žalobce, protože poskytnuté dotace byly žalobci již vyplaceny a z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá povinnost žalobce dotaci vrátit. Právní následky rozhodnutí o poskytnutí dotací tak stále trvají.
- [45] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [46] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. června 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.